

Sygn. akt: IX C 1939/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Modrzejewska-Lasota
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2018 r. w Opolu

sprawy z powództwa **M. J. i A. K. (dawniej (...))**

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. na rzecz powoda M. J. kwotę 525,50 zł (pięćset dwadzieścia pięć 50/00) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, a dalej idące powództwo oddala;

II. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. na rzecz powódki A. K. (dawniej (...)) kwotę 525,50 zł (pięćset dwadzieścia pięć 50/00) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, a dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. IX C 1939/17

UZASADNIENIE

Powodowie A. K., dawniej (...) i M. J. domagali się zasądzenia od pozwanego (...) spółka z o.o. w O. na rzecz każdego z nich kwoty po 500zł tytułem zadośćuczynienia i 325,50zł tytułem odszkodowania zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09.12.2016 i zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podali, że z pozwanym zawarli umowę o świadczenie usługi turystycznej przedmiotem, której miał być pobyt powodów hotelu (...) w K. w ośrodku kategorii 5* w opcji all inclusive w okresie od 17 do 27.06.2015r. Lot miał się odbyć w dniu 17.06.2015r o godz. 3.30 z lotniska we W..

W dniu 15.06.2015r powodowie uiszcili resztę umówionej ceny. Dopiero po dokonaniu zapłaty otrzymali od pozwanej dokument podróży, z którego wynikało, iż pozwana zmieniła godzinę wylotu w dniu 17.06.2015r z 3.30 rano na 23.35, co skutkowało tym, iż powodowie w Turcji wylądowali dopiero w dniu 18.06.2015r, przez co utracili 1 z 10 dni

wypoczynku. Powodowie żądają, zatem zwrotu kwoty 325,50zł, jako 1/10 uiszczonej ceny imprezy turystycznej i kwot po 500zł tytułem zadośćuczynienia za stres związany ze zmianami rezerwacji i skróconym wypoczynkiem.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Zarzucił, iż powodowie otrzymali już odszkodowane za spóźniony lot od przewoźnika. Nadto zarzucił, iż powodowie mogli odstąpić od umowy w chwili, gdy dowiedzieli się o zmianie terminu wylotu. Skoro tego nie uczynili- zaakceptowali zmienione warunki i nie mogą się domagać odszkodowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15.01.2015 r. powodowie zawarli z pozwaną (...) spółkę z o.o. z/s w O. umowę o przedmiocie, której był ich pobyt w okresie od 17 do 27.06.2015r w hotelu (...). Lot do A. miał odbyć się o godz 3.30 w dniu 17.06.2015r liniami Enter Air. Cena usługi wynosiła po 3630,90zł od każdej ze stron.

W dniu 15.06.2015r powodowie uiszcili resztę umówionej ceny. Przed jej uiszczeniem nie zostali powiadomieni o zmianie przewoźnika i terminu przylotu. Dopiero po dokonaniu zapłaty przedstawiono im nowe dokumenty podróży z których wynikało, iż lot odbędzie się 17.06.2015r liniami (...) o godz 23.35, a przylot do A. nastąpi w dniu następnym.

Powodowie byli zdenerwowani i rozżaleni skróceniem ich pobytu i wypoczynku w hotelu. Nie otrzymali żadnego odszkodowania ani zadośćuczynienia od pozwanego lub przewoźnika. W dniu 30.11.2016 powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 1525zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania

Dowód:

-potwierdzenie rezerwacji i zmiana rezerwacji k 7-8

- reklamacja i odpowiedź na reklamację k 5-8

- wezwanie do zapłaty i odpowiedź k 10-11

-przesłuchanie stron k 58-60

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Strony łączyła umowa o organizację usługi turystycznej, prawa i obowiązki stron regulowały także warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych, będące integralną częścią umowy oraz dane zawarte w ofercie katalogowej pozwanej.

W świetle powyższego wskazać należy, iż w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 223, poz. 2268 ze zm.). Przedmiotem regulacji tego aktu prawnego są warunki świadczenia przez przedsiębiorców usług turystycznych na terenie kraju i za granicą. Ustawa ta wprowadza kategorię umów nazwanych - „umowę o świadczenie usług turystycznych”, przez którą należy rozumieć wszelkiego rodzaju usługi świadczone turystom. Usługa owa obejmuje w praktyce kilka różnych świadczeń traktowanych jednak jako jedno zobowiązanie. Konsekwencją takiej konstrukcji jest to, że za wykonanie wszystkich mieszczących się w ramach umowy świadczeń, pomimo, iż są one z reguły realizowane przez różne podmioty - odpowiedzialność wobec usługobiorcy ponosi jedynie organizator turystyki (art. 11a ustawy). Zatem ustawodawca zdecydował się szeroko zakreślić zakres odpowiedzialności organizatora, albowiem odpowiada on nie tylko za działania własne, ale również działania osób, z pomocą których zobowiązanie wykonuje.

Transponując powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że podstawą prawną zasądanego roszczenia jest art. 11a ust. 1 przywołanej wcześniej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie: działaniem lub zaniechaniem klienta, działaniem lub

zaniechaniem osób trzecich, nie uczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo siłą wyższą.

Co istotne, zgodnie z poglądami wyrażonymi przez Sąd Najwyższy, przepis art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych może być podstawą odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową klienta w postaci tzw. zmarnowanego urlopu (por. uchwała SN z dnia 19 listopada 2010 r., sygn. III CZP 79/10, LexPolonica nr 2412173 oraz wyrok SN z dnia 24 marca 2011 r., sygn. I CSK 372/10 LexPolonica nr 2505492). W uzasadnieniu powyższego zapatrywania Sąd Najwyższy podkreślił, iż przytoczony przepis stanowi regulację szczególną wobec art. 471 kc, zatem nie ma żadnych przeszkód aby w reżimie odpowiedzialności kontraktowej zasądzać odszkodowania za szkody o charakterze niemajątkowym. Jednocześnie Sąd Najwyższy zauważył, że taka interpretacja analizowanego przepisu pozostaje w zgodzie z dyrektywą Rady z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (90/314/EWG) (Dz. Urz. UE L 1990.158.59), implementowanej przez wszystkie państwa Unii Europejskiej, także przez Polskę. Podstawowe znaczenie w tym zakresie miało uchwalenie art. 11a, będącego odpowiednikiem art. 5 ust. 1 i 2 dyrektywy statuującego odpowiedzialność organizatora imprezy turystycznej (podróży) za szkody wyrządzone klientowi (konsumentowi) w wyniku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Powyższa argumentacja została również w pełni zaakceptowana przez przedstawicieli doktryny (por. Glosa Mirosława Nesterowicza OSP 2012/1 str. 14, Glosa Katarzyny Kryli Przegląd Sądowy 2011/9 str. 137 oraz Glosa Jerzego Gospodarka OSP 2012/1 str. 8).

W niniejszej sprawie Sąd bezsporne było to, iż lot do A. odbył się z wielogodzinnym opóźnieniem w efekcie, czego powodowie stracili pierwszy dzień pobytu na wakacjach- zamiast o 3.30 rano wylecieli o 23.35. Pozwany powoływał się na ogólne warunki umów, z których miałyby wynikać, iż jeśli powodowie po otrzymaniu informacji o zmianie warunków umowy wyrazili na nie zgodę biorąc udział w imprezie nie mają prawa do odszkodowania z tytułu tych zmian.

Pozwany nie przedłożył jednak odpisu ogólnych warunków umów, przez co nie wykazał takiej ich treści.

Powodowie wskazywali na inne działanie pozwanego upatrując w nim podstaw do odszkodowania i zadośćuczynienia. Otóż wskazywali- w toku przesłuchania stron, że uiszczając całość ceny za imprezę za dwa dni przed jej umówionym początkiem nie zostali poinformowani, iż pozwany zmienił przewoźnika a w związku z tym zmianie uległy godziny wylotu. Pozwany nie przedstawił dowodów przeciwnych. Zresztą z dokumentu podróży w wersji wystawionej w dniu 15.06.2015r (k 8) wynika, iż dokument ów wystawiono już po wpłaceniu przez powodów reszty ceny- dokument z 15 06.201r jest potwierdzeniem wpłaty dokonanej w tym dniu. Zachowanie pozwanego nie było zgodne z zasadami współzycia społecznego i nie czyniło zadość szczególnej staranności w postępowaniu z konsumentami, które powinny cechować profesjonalny podmiot- powodowie przed dokonaniem wpłaty powinni byli zostać zawiadomieni o zmianie warunków umowy.

Z przesłuchania stron wynika, iż powodowie nie otrzymali żadnego świadczenia od przewoźnika. Było rzeczą pozwanego wykazać okoliczności przeciwnie. Sąd zwrócił się z wywiadem do przewoźnika, ten jednak nie udzielił odpowiedzi. Takie działanie przewoźnika nie może szkodzić prawom powodów i prowadzić do przewlekłości postępowania. To pozwany odpowiada za działania podmiotu, we współpracy, z którym wykonuje umowę.

Skoro powodowie utracili pierwszy dzień wypoczynku z umówionych 10. Zasadne było zasądzenie na ich rzecz kwot po 325,50 tytułem odszkodowania liczonego, jako dziesiąta część świadczenia.

Tytułem zadośćuczynienia za skrócenie wypoczynku i zdenerwowanie spowodowane zmianą terminu wylotu Sąd zasądził od pozwanej na rzecz każdego z powodów kwotę po 200zł, dalej idące powództwo oddalił, jako wygórowane. I lot umówiony i ten wykonany miały odbyć się w godzinach nocnych, oba łączyły się więc ze zmęczeniem nocną podróżą, a biorąc pod uwagę, iż doba hotelowa nie zaczyna się rano, ale w godzinach popołudniowych- pobyt w hotelu nie został skrócony o więcej niż kilkanaście godzin

Odsetki od powyższej kwoty Sąd zasądził od dnia 09.12.2016r- po wezwaniu do zapłaty.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art. 100 kc- wysokość zadośćuczynienia zależała od uznania Sądu, lecz żądanie powodów co do zasady było słuszne.